

THRAENE, NIELS ARVID

**Högwälborne herr baron och président,
riddare af kongl. nordstjerne orden och
skattmästare af alla kongl. maj:ts orden. Så
ock hög- och wälborne herrar, herr vice-
président, herrar hof-rätts råd och h**

Stockholm
1768

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

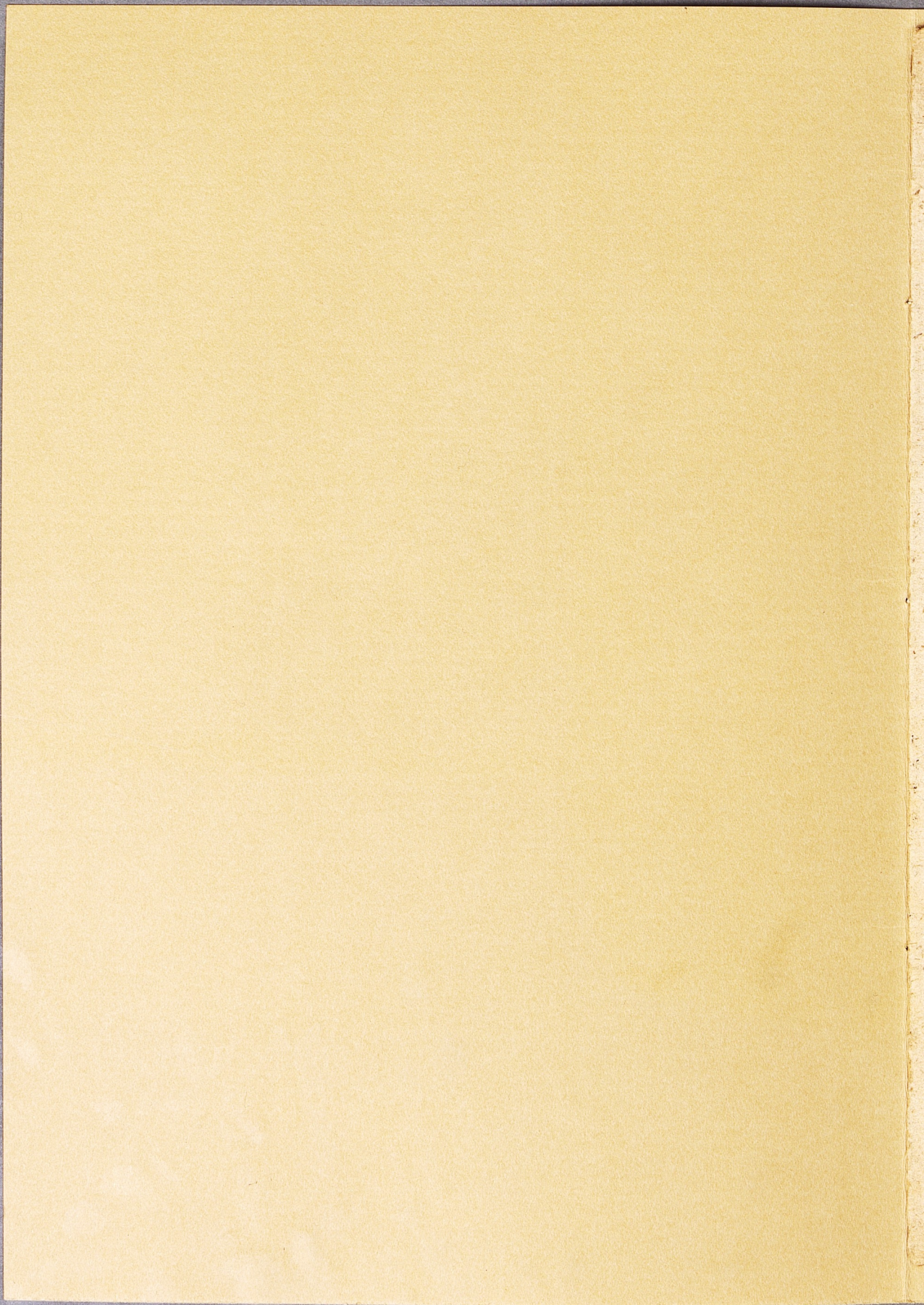
- <http://search.books2ebooks.eu/>

1767

[JÄGERHORN, R.]

EX. A

So Saad.
Juid. So
Pattog. Saad
(181)
1700-1829

1767
13
Högwälborne Herr Baron och Præsident, Riddare
af Kongl. Nordstjerne Orden och Skattmästare 1700-1829
af alla Kongl. Maj:ts Orden.

Så och
Hög- och Wälborne Herrar, Herr Vice-Præsident, Herrar
Hof-Rätts Råd och Herrar Assessorer.

Sedan jag genomläst Majorens och Riddarens Wälborne Herr
B. Johan Jägerhorns, samt Högårade Stockholms Stads
Råmners Rätts swar och Förklaringar öfwer mine å Rypa-
ren Johan Gustaf Lindqvists och Hustru Anna Christina Wels-
mans wagnar anförde ödmjuka beswär, har jag funnit mig föranklä-
ten därwid göra följande ödmjukaste påminnelser.

Herr Majoren och Riddaren nyttjar straxt i 2:dra punkten de
skäl, som Sjelfmyndigheten uphittat til skräck emot all Medborgerlig-
het, jag menar konsten at afmåla Lagens alswarsamma språk såsom
smådefullt emot en Charactericerad person och sanningen såsom efter-
tänkelige beskyllningar emot Domare.

Affigten är utan twifwel så wäl här i början som öfwer alt i
hela swaret, at igenom konstige insimulationer göra mig förhatelig
inför En Domstol, som ledes af blotta Rättwisan; men han besin-
nar ej, at alla dese insimulationer indirecte röra samma höga Dom-
stol mera än mig, lika som den woro wan wid, at uti Rättwisans
udelande, som aldrig anser personen, likwäl låta öfwerila sig, och
för Språket skuld göra skilnad emellan Rypare eller Major, Tjenare
eller Fri.

Därnäst behagar Herr Majoren och Riddaren falla mina bes-
swär så widlyftige, men i det samma dock så inrätta sin Förklaring at
den utgör dubbelt mera än beswären, hwar medelst han ju icke gör
denne beskyllning trovärdigare, än den tilfyllestgörelse han förebär sig
inom sig åga, det Lindqvist ej blifwit i någon måtto förorättad, ut-
tan twärt om tjend, i det Herr Majoren skal låtit emot honom
högsta rätten falla. Men wore denne tilfyllestgörelse verkelig, och
icke, det mine beswär, fast ogrundat, tillägges, blotta ord och excla-
mationer, så borde ju Herr Majoren fast mera wara nögder där-
med at Lindqvist sielf affäger sig Herr Majorens nåd och yrkar emot
sig

fig högsta rätten, den Herr Majoren, fast utan at någon det tro
kan, föregifwer sig af ädelmod låtit falla; Ty då äger ju Herr Ma-
joren i det stället et önsketligt tillfälle at öfvertyga allmänheten om sin
oskuld och noble upförande samt Lindqvists däremot föröfrwade swef.
Hållt då sielfwa naturen af en slik odugd gjordt sig oförtjent til det
sanktyldiga Ridderliga ädelmodet, som uti denna besynnerliga Contra-
kten så gratis slöses. Men at åberopa sig på sit samwete, och dock
wara rädd, at låta gärningen owäldugt, efter Lag granskas, bewiser
ju icke annat, än at et sådant samwete är så trångt och ömtåligt,
at det ej wil eller kan fördraga någon owäldug granskning. Och det
lärer wara ordsaken hwarföre Herr Majoren på alt sätt winlägger sig
at undslippa undersökning och granskning af detta mål inför annan
Domstol än den Loff. Stads Råmners Rätt. Ty hwad skada hade
wål Herr Majoren, hvars samwete låts öfvertyga honom om rätt-
wisn på sin sida, där af, at saken försättes i det stånd den innan för-
enings stadfästelse utslaget war? Ingen. Utan twärt om öppet tillfälle,
at igenom sina förmenta skjäl och bewis öfvertyga Lindqvist om sit i
denna handel begångne swef, och få honom därföre lagligen dömd, och
sig i allmänheten fulleligen urskuldad ifrån all egenmyrrig affigt. Men
då nu detta, som sagt är, på alt sätt sökes at undwiskas, hwad grund
äger då den åberopade tilfyllestgörelsen inom sig? jo, förmodeligen sam-
ma, som den wälwilja, hwilken Herr Majoren, utan at omnämna
hwaruti den bestått, föregifwer sig hafwa lämnat Lindqvist prof af.

Kan Herr Majoren wål förmoda, det någon så enfaldig gifwes,
som skulle kunna intalas at tro det Herr Majoren af blott ädelmod,
i dese tider skänkt Lindqvist 72000 Dal. R:mt därest han ej ägt rätt
til inemot fyra dubbelt den summan? !!

Under åberopande af § 6. i 20 C. Rätteg. Bl. söker Herr
Majoren at med denna rättegång få bibehållas wid den Lofflige
Stads Råmners Rätt, därest han hittills sig så wål funnit.

Wore twisten om en lagt. ingången förliknings förstånd eller up-
håfwande, så kunde åberopandet af detta lagsens rum äga sin riktig-
het; men som i detta mål så mycket mindre kan yrkas någon laglig
förlikning wara slutet och inför Rätta angifwen, som i §. i samma C.
tydeligen stadgar, det inför Domaren tillkänna gifwas skal med hwad
wilkor förlikning skedd, och at de i Domboken böra införas, och uti
den för Lindqvist upsatte och ingifne så kallade förenings skrift, men
rättast sagt skriftliga afbön, icke blifwit infört eller i Domboken
git

git om de 72000 Dal. R:mt han på handen undfätt, och löfter om mera, emot et annat af honom tagit hemligt document, som än af Herr Majoren icke utan ordsak och betydande skäl döles, och å lönn lagt är; så kan icke eller denne för Lindquist ingifne afböns skrift, som icke äger de laga requisita hwilka åberopade lagsens rum en laga förening ålägger, för laglig angifwen förening förklarar.

Thes utom och som Loff. Råmnårs-Rätten wid denne så kallade föreningens fastställande begädt den märkeliga olaga omständighet, at, sedan den blott tillsagt, det Parterne en annan dag sig hade at inställa, och då Lindquist, som genast efter ingifwandet af denne skrift fann sig bedragen, war i begrepp at den samma återfalla, i protocollet tillsatt de orden: til utslags undfående Kl. 9. före uproper, hwilket dock honom och mig, som då närwarande, icke tillsades: och Rätten äfwen på den utnämde dagen detta fastställelse utslag börjat affunna innan Herr Ombudsmannen Tholander en gång war uppe, hwilket all i bewis ledas skall; så blir ock påtageligt, det Råmnårs-Rättens fastställelse utslag icke är et lagligen författadt och affagt utslag, utan et olagligt påfund. Ty hade ej den konsten öfwats, at förenings utslaget blifwit författadt och affunnat innan Lindquist upkom, som dock skiedde Kl. 10, så hade han då genast återkallat sin ingifne skrift och Råmnårs-Rätten således ej kunnat denne så kallade förening sedan stadfästa. Hwarföre och som en sådan olaglighet af domstolen til detta förenings utslagens författande och affunnande föröfwat blifwit, det jag i bewis leda gitter, och det heter: lagligt stände och olagligt återgånge; så är äfwen Lindquists förnyade ödmjukaste anhållan, at så detta olagligen affunnade utslaget häfwit, och saken förty författ i det stånd den innan det affades war.

Det är således på rättgångs fel och missbruk han grundat sina beswår och ex capite nullitatis han utbeder sig nåd Rättwis ändring.

Och at Lindquist sådane beswår icke inför samma domstol, som olagligheten begädt, utan inför öfwerdomaren ingifwa äger, samt at han ock det medelst de ingifne beswåren i laga tid giordt, lærer en så lagkunnig man, som Herr Majorens Fullmäktig ej ytterligare söka bestrida, utan i det stället endast säga: bewis den olaglighet du föreburit. Och då det skiedt är, lærer den Loff. Råmnårs-Rättens förenings utslag af sig sielf förfalla.

Widare söker Herr Majoren at bestrida Lindquists rätt til beswår af den grund, at ingen des fullmækt af mig med Beswåren ingifwen blifwit.

Men då i Höggunstigt öfverwägande kommer, at Lindquists mig gifne 2:ne nog widsträckte fullmagter i Loff. Råmnars-Rättens Protocoller ord från ord finnas intagne, och at Lindquist, sedan Rätten sitt förenings utslag honom kundgiordt, icke allenast erkänt dem, utan äfwen sed. in saken wid Råmnars-Rätten slutet war, ytterligare inför Protocollet, som wid beswärskriften bilagt är, förklarar mig för sin Fullmäktig; så lärer nog hushligen skönjas, det wederp parten denne processuelle inwändning upletadt, endast at äfwen dymedelst få i lugn förwara sin föregifne öfwertygelse inom sig om rättwisan, och at den för all ting ej måtte kunna komma at af Högl. Rgl. Hof-Rätten pröfwas.

De många commentationer Herr Majoren behagat göra öfwer de olika skapnader uti hwilka jag, efter hans egne ord, mig uti denne rättegång skal wisat, beswaras tydeligen uti de ingifne beswären, häst skälen och ordsäkerne därtill nog klarligen i Protocollet finnas. Hade ej Lindqvist för en stund blifwit gifwen den nya fullmäktigen, som skulle frambara den upsatte afbönen mig öwitterligen, så hade jag icke behöft emot Lindqvist söka förwara mig säkerhet för den, fast för hans räkning, utgifne förförfningen. Men som Lindqvist inför Råmnars-Rättens Protocoll sielf sedan widgått alla de omständigheter, som den delen rörande i beswären anförde blifwit; så förfaller ock alt hwad wederp parten därom så widlyftigt raisonerat.

Herr Majoren mistager sig ock därutinnan, at han tillägger mig at jag för egen räkning, såsom Lindquists rätts innehafware, mig beswarat, hwilket jag dock icke gjordt, eller behöft göra, i synnerhet sedan Lindqvist, som sagt är, inför Domstolen sielf widgått, sig hafwa anmodat mig, at, för des räkning, infreja den af honom gjorde öfwerlåtelsen.

Rörande ytterst Hyrkust-Aldermannen Åbergs hustru, Anna Christina Westmans rätt, så förmenar Herr Majoren, det hon först bordt bewisa sin rätt til intresseenskapet innan hon öfwer Råmnars-Rättens försarande ägt sig beswära, eller at emot Herr Majoren något yrka.

Men som jag ingenstädes i lag funnit et sådant rättegångssätt föreförfwit, så hafwer jag äfwen fölgdt det, som med lag ock billighet är öfwerensstämmande. Lindquist har första Rättegångs dagen han blef upkallad tillkänna gifwit, det han hade de omröfwade Lottsedlarne i Intresseenskap. De funnos i Hustru Westmans wård, ock hennes man, sedan han af henne derom underrättad blifwit, protesterade inför Domstolen emot deras qwarhållande, hwilket tydeligen nnebar påstående af ägande rätt. Sedan det skiedt, ock Hustru West-

man

man om Lindquists förledande til affstående af både sin och hennes rätt fått kunskap, updrager hon mig, innan Råmnars-Rätten Lindquists gjorde affstående fastställt, Fullmägtigskap, at hennes rätt bewaka, och just då jag äfwen i det ärendet d. 29 sidstl. Oktober mig i Råmnars-Rätten kl. 10 inställt, så hade Råmnars-Rätten i anledning af den förr omrörde origtiga tillsatsen i förra Rättegångs dagens Protocoll, nemligen til utslags undsäende kl. 9 före uppropet, sitt fastställelse utslag författadt och afkunnat, Lindquist, Åberg, des hustru och mig aldeles owerterligen.

Höglofl. Kongl. Hof-Rätten lærer gunsträttwist täckas finna, det Råmnars-Rätten ålegat, at, sedan Åberg, å des Hustrus wägnar, emot Rottsedlarnes qwarhållande inför Domstolen protesterat, nödwändigt höra honom, om han emot deras utgifwande til Herr Majoren ågde något ytterligare at påminna, innan de utgåfwos. Men som sådant icke skiedt, och hon derföre ohördan blifwit dömd från den rätt hon i handom ågde, så lærer och med lag och billighet öfwerensstämmande finnas, det saken i anseende til henne bör sättjas i det stånd den war innan Rottsedlarne henne ohördan utgoswos. Och som det sig icke göra låter på annat sätt än at hälften af den å dese omrösta Rottsedlar utfallne winsten blifwer i qwarstad satt; så bönsfaller hon äfwen derom aldraddmjukast. Och sedan det skiedt, men icke förr, kan rätteligen frågan yppas, antingen hon bör bewisa sit Interesseskap eller Herr Majoren Rottsedlarnes olaga åtkomst i hennes hand.

Herr Majorens föregifwande det skulle jag sjelf stält så til, at jag skulle för de af Hr. Majoren presumerade affgifter så agera såsom Fullmäktig för Hustru Åberg är så mycket mer ogrundat, som jag utan gensägelse bifaller hörandet så af de til bewis i den omständigheten åberopade Herrar Hof-Secrereraren Quiding och Meuble-Handlaren Lundmark, som Hustru Åberg sjelf.

Herr Majoren och des Fullmäktig söker här med skrämsfott upwäcka mine nu warande Hufwudmans mistancar emot mig, lika som de i början för lika ordsak förebrå mig, at en annan min Hufwudman icke länge sedan offentligent måst afbedja flere förgripelige och lastbare utåtelser emot Denne Höglofl. Kongl. Hof-Rätten.

Då en Hufwudman sådant twärt emot mitt råd, samtycke och tilstyrkande äfwentyrat, ländet det enwise Hufwudman til warning, och mig såsom Fullmäktig til långt större heder, än om jag med en hal tunga och egennyttige affgifter skulle hafwa styrkt och inweklat min Hufwudman uti en orättfärdig och owärdig sak.

Kun-

Kunnande jag ej undgå at härwid erindra huru oförsiktigt de begå en ogrundad insimulation emot högsta macken, som skulle den släppt mig ostraffad, om jag deruti begådt något fel eller haft någon del.

De ingifne utförlige och ofkonstlade Beswären, omständigheternes deri utredde sammanhang, och allmänt begrepp om Lotteriers natur, grundad på en öfwer hela Europa gängse praxis, bespara mig den mödan at falla Eder Excellence och Höglof. Kongl. Hof-Rätten beswärlig med en mängd af skäl jag kunde fylla Volumer med emot Herr Majorens och Riddarens, så wäl som Höglof. Råmnars-Rättens, förklaringar.

Jag har derföre emot den förre varit fort och emot den sednare endast några få påminnelser i ödmjukhet afgifwa bordt.

På den af mig gjorde anmärkning at Råmnars-Rätten uti Protocollet icke intagit, at Lindquist d. 24 sidst. Octobris skolat til Protocolls justering blifwit kallad, behagar Råmnars-Rätten förklara sig, at det i *Protocollet* kunnat intagas om Rätten förwäntat därå något åtal.

Igenom denna förklaring medgifwes ju tydeligen det Protocollet därstädes icke altid föres efter sakernes förlopp utan efter behag och at utur det utslutes alt det hwarå Rätten ej förwäntar sig något åtal. Af samma grund läwer äfwen blifwit utslutit och tillsatt de öfrige af mig emot Protocollet anförde omständigheter, emedan Rätten ej förwäntat sig därå något åtal, mindre at det skulle kunna bewisas.

Och som et sådant föreburit skäl icke är med et ordenteligt laga Protocolls förande enligt; så har Hof. Råmnars-Rätten dymedelst hieselwidgått, at deras Protocoller origtigt och efter behag föras.

Öfwer den anmärkte omständigheten, om Lottsedlarnes utan skäl i qwarstad sättande, yttrar sig Hof. Råmnars-Rätten, "Det Domstolen ej annat gjordt, än efter des laga skyldighet, förwarat 2:ne Parterens rätt til det de omtwistat, och det på sådant sätt, som omständigheterne, derest både skulle hafwa säkerhet, fordrade.

Men at detta förklarande är lika haltande, som at utur Protocollet utsluta det, hwarå ej åtal förwäntas, bewisar sig hiesel. Ty nog war igenom qwarstaden Hr. Majorens rätt på det aldrasäkraste förwarad, men Lindquits rätt war oemotfägeligen bättre förwarad så länge Lottsedlarne woro uti hans och hans med-Interesents wård.

Om Råmnars-Rätten efter des nu yttrade laga skyldighet warit mohn om at äfwen förwara Lindquits rätt, så hade ju Råmnars-Rätten nödwändigt, med det samma Lottsedlarne i qwarstad togos, äfwen

wen til Deposition och qwarstad dömt den å dem utfallne winsten, hwar om egentligen twistades, och då, men ej förr, kunde med skäl sägas, det Rätten efter des laga skyldighet förwarat bägge Parternes rätt.

Sy, at medlen i Lotteriets *Cassa* innestodo, kan så mycket mindre anses för någon pålitelig säkerhet för Lottägaren, som detta Lotterie witterligen ej äger någons guarantie eller Caution, utan twärtom finnes utstält för samma äfwenlyr, som ofta i sednare tider, genom Lotteriets banquerouterande, lagdts of för ögonen. Hwarpå jag, Thråne äger et beflageligt bewis, som i mina händer har Lotten N:o 3907. Hwarpå högsta winsten, 3000 Dal. R:mt, utfallit uti 48:de dragningen, af Adelsförh Koppar Bergswärks Lotterie, hwilket drogs d. 19 Januarii 1765, utan at ännu dersöre någon styfwer kunnat ärhållas.

Det förtjenar jemwål at anmärkas: Hwarföre Loff. Råmnårs Rätten lät Lindquist utan förbehåld af Crono åkärandes åtal slippa hela saken, enär Råmnårs Rätten den så Criminel handterat, fast Civiliter expedierat? Hade Lindquist begått något slags brott därmed, at han af Herr Majorens Casseur emottagit Lottsedlarne, hwi släptes han undan den Domstolens uppmärksamhet, som sedt honom skyldig til et påtagit brott och gjord afbön.

Loff. Råmnårs Rättens esteclåtenhet och Herr Majorens Rubrique på målet kunna icke förenas. Råmnårs Rätten handterar, Hr. Majoren Rubricerar och Hr. Tholander afbeder et brott, som godtgöres quasi Reo med 72000 Dal. R:mt. Och sedan Herr Majoren kiopt afbön af Lindquist, med den sednares egen Fullmäktiges Hr. Tholanders målande, för 72000 Dal. R:mt, nämner Råmnårs Rätten aldrig et enda ord om, huru den, som afbön gör för Lotterie Sedlarnes, så kallade, obehöriga åtkomst, tåltalas och anses bör.

Sådan rättegång förtjenar med rätta, at heta tumultuarius sine exemplo. Och den som således profiterar af Parters mer eller mindre enfaldighet tyckes liksom skynda på skriande hämd.

De af Loff. Råmnårs Rätten i detta mål begångne, och i beswären anmärkte, flere olagligheter hoppas jag wid laga undersökning blifwa nog å daga lagde, och i synnerhet förwåntar jag mycken uplysning igenom den besynnerliga twist, som emellan Rättens egne Herrar Ledamödrer om deras samwerens beskaffenhet yppats, emedan efter det wanliga ordspråket: då Herrarna fins emillan komma at tråta, sanningen bäst uppdragas.

Sör

För öfrigt finner jag det Loff. Råmnårs-Rätten för Iden och osanningar förklarar alla de af mig wid Protoeollers förande anmärkte oriktige gjorde ändringar och tillsatser, samt til skäl mycket åberopat sig Gud, Ed, Log och Samwete; men då jag samma mitt påstående uti bewis fått leda, torde Råmnårs-Rättens åberopande af Gud, Ed, Log och Samwete pröfwat vara et långt estertänkeligare gåckerie, än det som Råmnårs-Rätten bestyller mig hafwa gjordt af Domstol och Rättegång, samt at Råmnårs-Rätten öfwer sig self fått sin egen Dom, hwilken jag icke skulle kunna något tillägga, utom fristenes ord: Och alt Folket säge Amen!

Sramhårdar med djupaste wördnad

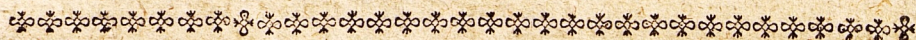
Eders Excellences

Och

Höglof- Kongl. Hof-Rättens

allråddmjukaste tjänare

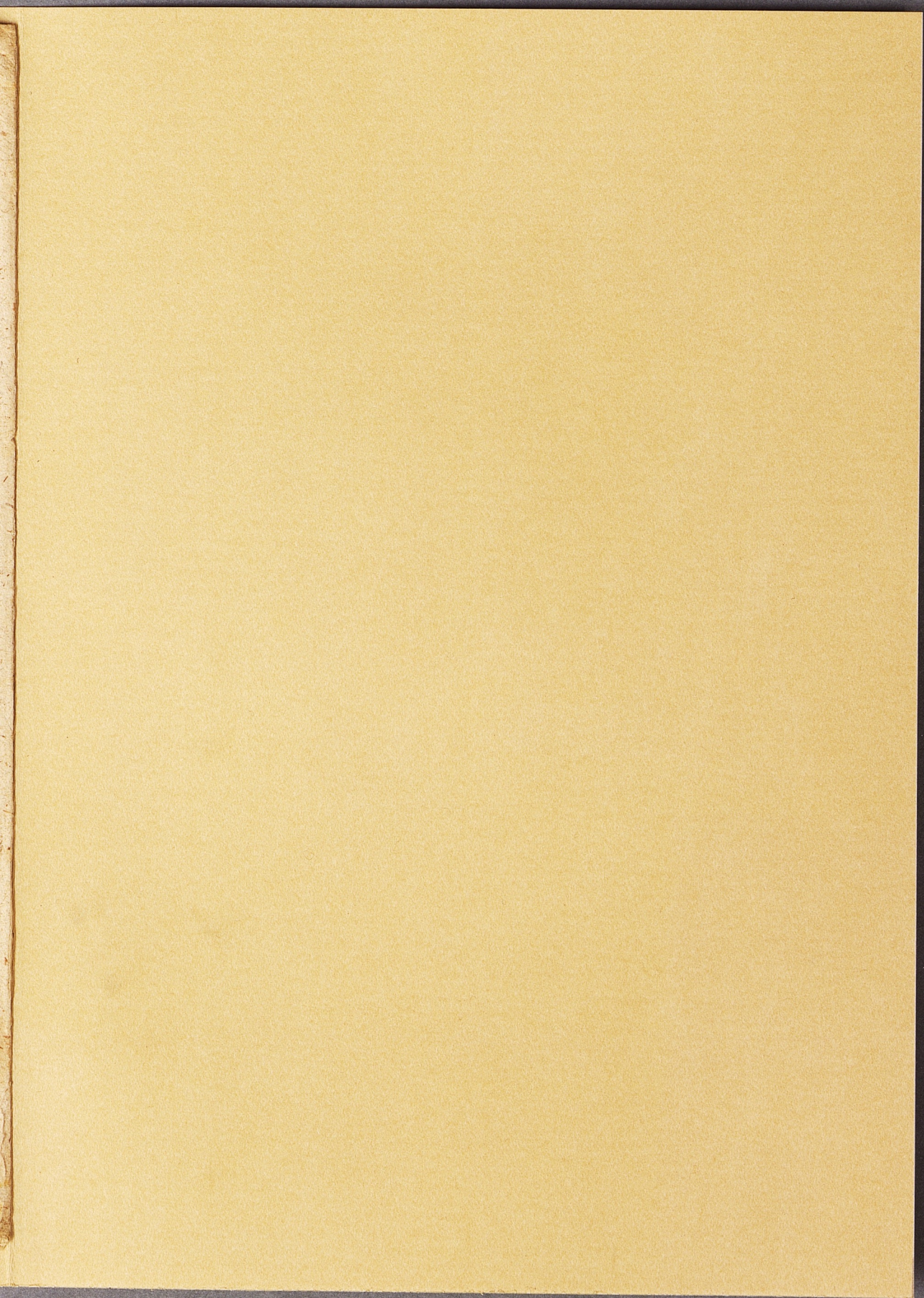
NILS ARV. THRÅNE.

Stockholm,

Tryckt hos **PETER HESSELBERG**, År 1768.

Exemplaret kostar 12 bre Rmt.

www.books2ebooks.eu